

розподілом витрат по виділених стадіях дозволить підвищити повноту та об'єктивність відображення витрат з надання послуг, забезпечити контроль за раціональним використанням коштів і виявленням резервів ресурсозбереження;

- По-четверте, методика обліку витрат і калькулювання собівартості послуг при попроцесному методі дозволяє враховувати в повній мірі нормативні і навіть понаднормативні втрати в ході виробничого процесу і приймати відповідні рішення по управлінню собівартістю послуг.

Література:

1. Г.В. Савицька Управлінський і виробничий облік. - 6-те вид. : Пер. з англ. - М. : ЮНІ- ТИ-Дана, 2015.
2. Бухгалтерський облік: підручник / за ред. Е.П. Мних. - М. : Бухгалтерський облік, 2013..
3. І.В. Панченко Бухгалтерський, управлінський і виробничий облік: навч. посібник. – м. Київ: КНАУ 2014.
4. П.Г. Попович, М.П. Чумаченко Управлінський облік : підручник. – К. : Лібра, 2013. – 704 с.

ФІНАНСОВО-КРЕДИТНА СИСТЕМА В УПРАВЛІННІ ЕКОНОМІЧНИМИ ПРОЦЕСАМИ

Боднар О.,

асистент кафедри фінансів, банківської справи та страхування
Миколаївський національний аграрний університет, Миколаїв

РОЛЬ ГРОМАДСЬКОСТІ В ФОРМУВАННІ СТРАТЕГІЇ СІЛЬСЬКОГО РОЗВИТКУ БАЗОВОГО РІВНЯ

Стратегія сільського розвитку базового рівня – це стратегія розвитку територіальної громади (стратегічний план), що є найважливішим документом в процесі створення власного соціально-економічного розвитку, з використанням внутрішнього та зовнішнього потенціалів конкретної територіальної громади (об'єднання громад). Використання цих потенціалів повинно відбуватися системно та бути скерованим на відповідні пріоритети (напрями розвитку) та цілі. Проте, треба відмітити, що формування такого плану є досить важливим кроком, і повинно враховувати не тільки побажання держави щодо самостійності і відокремлення громад в результаті реформування адміністративно-територіальної системи країни та децентралізації влади. Такий план повинен

висвітлювати реальні потенційні можливості громади щодо формування та наповнення її бюджету, підвищення добробуту жителів, розвиток інфраструктури та покращення екологічної ситуації на конкретній території, враховувати інтереси всіх суб'єктів.

При формуванні стратегії сільського розвитку на базовому рівні обов'язковим є залучення громади до діалогу щодо процесів сільського розвитку. Демократичне врядування не може працювати без постійного діалогу влади і громади, адже його основне завдання – прийняття ефективних рішень для задоволення потреб та інтересів громади.

На нашу думку залучення громадськості до процесів сільського розвитку необхідно з наступних причин:

Члени громади мають найбільшу зацікавленість у підвищенні якості життя, знають проблеми своєї території та шляхи її вирішення;

Повне залучення всіх зацікавлених сторін збільшує прозорість процесу прийняття рішень, підвищує ступінь довіри громади до ініціатив сільського розвитку, сприяє їх успішному плануванню та подальшому впровадженню;

Участь зацікавлених сторін у процесі стратегічного планування робить їх партнерами влад, формує почуття відповідальності: у громади – за впровадження стратегії; у влади – перед своїми виборцями [1].

Усі організації, особи і групи, на яких впливає сільський розвиток базового рівня чи які впливають на його планування та впровадження, є зацікавленими сторонами або групами інтересів сільського розвитку. Типовими сторонами для сільського розвитку є влада, бізнес та громадськість. Чисельність кожної групи залежить від особливостей конкретної громади.

Представниками влади є особи, які працюють на виборних посадах, органи місцевого самоврядування зі структурними підрозділами, місцеві та центральні органи державної виконавчої влади, регуляторні органи, навчальні, науково-дослідні та просвітні заклади. Представниками бізнесу є великі, середні та малі підприємства, приватні підприємці, забудовники земельних ділянок, банки та інші фінансові установи, агенції та інституції з розвитку та підтримки підприємництва, торгово-промислові палати та інші бізнес - асоціації. Громадськість представляють організації, що надають послуги членам громади; громадські організації та асоціації, що представляють інтереси конкретних груп (молодь, пенсіонери, національні меншини та ін.); спеціалізовані організації, що опікуються питаннями екології, гендерної рівності тощо; місцеві школи, клуби, профспілки тощо.

Процес пошуку порозуміння між мешканцями, бізнесом і владою є складним, але необхідним для якісної і результативної співпраці. Універсальним інструментом консультацій з громадськістю є створення робочих груп зі стратегічного планування.

Створенню стратегічного плану сільського повинен передувати аналіз зацікавлених сторін, який має розкривати: формулювання проблеми сільського розвитку, вирішення якої можливе загальними зусиллями; визначення переліку можливих зацікавлених сторін щодо сформульованої проблеми; поділ всіх зацікавлених сторін на потенційних прихильників і противників; з'ясування інтересів кожної із зацікавлених сторін і ймовірний вплив вирішення проблеми сільського розвитку на них; визначення вигід, які отримують зацікавлені сторони від участі у процесі вирішення проблеми; роль різних груп інтересів в процесі розробки і ухвалення рішення з сільського розвитку.

Для визначення найефективніших форм комунікації із зацікавленими сторонами необхідно оцінити цілі комунікації, наявність людських і фінансових ресурсів, складність питання. А також можливі ризики недосягнення консенсусу між різними зацікавленими сторонами, що полегшить вибір форми залучення громадськості до процесу розробки та прийняття рішень щодо сільського розвитку.

Методи участі громадськості можуть бути наступними: підвищення рівня громадської інформованості через публікації у ЗМІ, теле-, радіопередачі, публікації в Інтернеті і т.п.; консультації з громадськістю (письмові консультації, круглі столи, опитування, анкетування, ініціативні групи); громадський контроль за діяльністю органів влади (дослідження якості державних послуг, моніторинг послуг і діяльності влади, робота громадських журі тощо); стратегічне планування розвитку громади (залучення громадськості до робочих груп із вироблення місцевих стратегій).

Оскільки стратегічне планування в місцевому самоврядуванні є процесом цілепокладання та вибором засобів для їх досягнення, врахування побажань і бачень громадськості та її участі у процесі планування є обов'язковим. Такий підхід забезпечить не тільки якісний підхід по процесу складання стратегічного плану сільського розвитку на базовому рівні, а і позбавить проблем під час його реалізації.

Література:

1. Берданова О. Стратегічне планування місцевого розвитку. Практичний посібник / [Берданова О., Вакуленко В.]; Швейцарсько-

український проект «Підтримка децентралізації в Україні. – DESPRO.
– К. : ТОВ «Софія-А». – 2012. – 88 с.